

Sygn. akt IX W 85/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. K. K.

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2014 r. i 26 lutego 2014 r. sprawy

A. N. (1)

s. Z. i H. z domu G.

ur. (...) w M.

obwinionego o to, że:

w dniu 14 października 2013r. o godz. 17:02 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierował autobusem marki M. o nr rej. (...) podczas omijania kierującego samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i bezpiecznego odstępu doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem, powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw

ORZEKA:

I. **obwinionego A. N. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **86§1 kw** skazuje go na **karę 200,- (dwustu) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych** oraz połową kosztów opinii biegłego **w kwocie 285, 28 (dwieście osiemdziesiąt pięć 28/100) złotych**, w pozostałym zakresie koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 14 października 2013r. około godz. 17.02 K. B. (1) kierował samochodem nauki jazdy marki F. (...) o nr rej. (...). Obok niego siedział instruktor D. M. (1), zaś na tylnym siedzeniu kursant K. R. (1). Stali jako drugi pojazd na lewym pasie ulicy (...) przed skrzyżowaniem z ul. (...) w O., oczekując na zmianę sygnalizacji świetlnej. W tym czasie prawym pasem wymienionej ulicy zbliżał się skrzyżowania autobus marki M. (...) nr rej. (...) kierowany przez A. N. (1). Kierujący nim, korzystając ze strzałki warunkowej zezwalającej na skręt w prawo, rozpoczął wykonywanie tego manewru. Gdy tylna część autobusu znajdował się na wysokości samochodu marki F. (...), siedzący w nim mężczyźni usłyszeli trzask i zauważyli, że prawe zewnętrzne lustro ich pojazdu zostało złożone do przodu. Kierująca pojazdem poruszająca

się za autobusem, umożliwiła kierowcy F. zmianę pasa ruchu i jazdę za autobusem. jednocześnie wskazywała na uszkodzenia, jak się wydawało mężczyznom w F.- nadkola pojazdu.

Kierujący pojazdem nauki jazdy podjechał na przystanek autobusowy na ul. (...), jednak zanim instruktor zdążył dojść do autobusu, ten odjechał, w tej sytuacji zdecydował się wezwać policję.

Funkcjonariusze Policji dokonali oględzin pojazdu m – ki F., w którym stwierdzili: zarysowana obudowa lusterka zewnętrznego prawego na wysokości 98cm i długości 12 cm z pozostałością substancji barwy czerwonej oraz zgięty i zarysowany błotni przedni prawy na wysokości 53-71cm, i długości 50 cm.

Następnie policjanci udali się do zajezdni (...), gdzie dokonali oględzin autobusu, na którym ujawnili w tylnej lewej jego części zarysowanie powłoki lakierniczej (barwy czerwonej) na wysokości 92 cm. i długości 46cm. Zarysowanie to przebiegało do tyłu pojazdu i kończyło się na tylnej lewej lampie. A. N. (2) stwierdził, iż stwierdzone uszkodzenie powstało wcześniej.

(dowody: zeznania świadków D. M. k. 45v, 9 – 9v, K. B. k. 45v, 14v-16, K. R. k. 45v, 11v, S. K. k. 46, opinia biegłego k. 51-62, 66, notatka urzędowa k. 3, protokoły oględzin pojazdów k. 4,5, zdjęcia k. 40, informacja (...) k. 28)

Obwiniony A. N. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż jest kierowcą z długoletnim doświadczeniem i jeździ bezpiecznie. O kolizji dowiedział się dopiero po zjeździe na bazę. Według obwinionego funkcjonariusze Policji nie znaleźli w trakcie oględzin jego pojazdu żadnych śladów.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego albowiem stoją one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Świadkowie zdarzenia D. M. (1), K. B. (1) i K. R. (1) zgodnie, szczegółowo i konsekwentnie zeznawali, iż w trakcie wykonywania manewru zmiany kierunku ruchu, doszło do kontaktu tyłu autobusu z prawym zewnętrznym lusterkiem pojazdu F.. Wszyscy usłyszeli trzask i widzieli składające się lusterko. Żaden z nich nie widział uszkodzenia błotnika, stwierdzili uszkodzenie dopiero po oględzinach pojazdu.

Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionych wyżej świadków albowiem są one osobami obcymi dla obwinionego i z wyjątkiem D. M., właściciela pojazdu, nie mają żadnych powodów aby bezpodstawnie oskarżać obwinionego. Bezpośrednio po zdarzeniu podjęli próbę zatrzymania autobusu, co wiązało się ze zmianą zamierzonego kierunku jazdy. Była to całkowicie zrozumiała reakcja na zaistniałe zdarzenie. Gdyby nie doszło do kontaktu pojazdów nie było powodów by podejmować tak czasochłonne działania.

Wbrew twierdzeniom obwinionego, funkcjonariusze dokonujący oględzin pojazdu M., stwierdzili na nim uszkodzenie w postaci zarysowania na wysokości zbliżonej do wysokości lusterka samochodu F., na części nadwozia w kolorze czerwonym.. Naniesienie substancji w tym kolorze stwierdzono również na lusterku F.. Świadek S. K. (2) – jeden z funkcjonariuszy wykonujący czynności, opisał je i stwierdził, iż rzeczywiście były wątpliwości, bowiem na autobusie brak było uszkodzeń, które potwierdzałyby całe zdarzenie, ale nie twierdził, że nie było ich wcale. Na pojeździe F. wcześniej ujawniono uszkodzenia na błotniku prócz uszkodzeń lusterka, stąd policjanci nie mogli mieć pewności, mając na względzie wersje przedstawione przez uczestników przy rozpytaniu co do rzeczywistego przebiegu kolizji.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka S. K. albowiem są one jasne i spójne, znajdują potwierdzenie w sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu dokumentacji.

Z informacji właściciela(...) wynika, iż nie stwierdzono w dniu 14 października 2013r. żadnych nowych uszkodzeń w samochodzie M.. Nie wskazano jednocześnie czy stwierdzone uszkodzenia były ujawniono wcześniej. Bezspornym jest iż uszkodzenie w postaci zarysowanie w momencie oględzin przez funkcjonariuszy Policji istniało. W tym miejscu należy zauważyć, iż zarysowanie lewego boku autobusu było mało widoczne, skoro nie da się ich zauważyć na załączonych zdjęciach przedstawiających ogólny wygląd pojazdu, bez zbliżeń.

W sprawie został dopuszczony dowód z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego na okoliczność czy uszkodzenie stwierdzone w pojazdach F. i M. mogły powstać w okolicznościach przedstawionych przez kierowcę i pasażerów pojazdu osobowego. Biegły na podstawie dokumentacji zawartej w aktach sprawy wykluczył jakoby w ustalonym stanie faktycznym mogło dojść do uszkodzeń błotnika samochodu F., bowiem skutkowało to by odwzorowaniem tych uszkodzeń na poszyciu lewego boku autobusu (wyraźnego zarysowania poszycia), a takich uszkodzeń w trakcie oględzin nie ujawniono. W ocenie biegłego mogło dojść do kontaktu między pojazdami podczas wykonywania manewru skrętu w prawo poprzez bok lewy autobusu z lusterkiem F.. W ocenie biegłego uszkodzenia w tym zakresie korespondują ze sobą i mogły powstać w okolicznościach wskazanych we wniosku. Biegły w trakcie rozprawy co prawda stwierdził, iż nie ma pewności, że doszło do zarysowania, jednak należy pamiętać, iż biegły podczas sporządzania opinii operuje jedynie śladami materialnymi, zaś Sąd orzeka na podstawie całokształtu materiału dowodowego.

Sąd dał wiarę opinii biegłego albowiem jest ona jasna i rzetelna, odpowiada w sposób wyczerpujący na pytanie postawie przez Sąd. Biegły wnioski opinii w sposób przekonywujący uzasadnił.

Strona przedmiotowa wykroczenia określonego w art. 86 § 1 kw obejmuje czyn polegający na niezachowaniu należytej ostrożności, powodujący zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Chodzi o zachowanie ostrożności przez uczestnika ruchu lub inną osobę, naruszającą w związku ze swoimi czynnościami tę zasadę. Zasada ostrożności w ruchu drogowym ma szerokie znaczenie i może się odnosić do różnych sytuacji. Zasady ruchu formalnie określone są ustawą, ale ostrożność korzystania z dróg nadaje regułom ustawowym pełną wartość wraz z doświadczeniem życiowym użytkownika drogi. Bezpieczeństwo ruchu wymaga przestrzegania wszystkich sformalizowanych zasad, a także ostrożności wynikającej z potrzeb życia, z konkretnej sytuacji (zob. K. Buchała, Przepisy i wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji drogowej, s. 121-123). Pomocna jest tu zasada ograniczonego zaufania, która podpowiada zachowanie szczególnej ostrożności w różnych sytuacjach, nie tylko formalnego przestrzegania reguł ruchu i oznakowań drogi. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do „postępowania uważnego, przeczernego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze”. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga ostrożności szczególnej, a więc większej niż zwykle wymagania. Szczególna ostrożność, to „ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie”. [T. B. (red.), A. W., J. F., M. S.; Kodeks wykroczeń. Komentarz; LexisNexis, W. 2011]

Zgodnie z przepisem art. 23 ust 1 pkt 2 Prawa o ruchu drogowym, kierujący pojazdem podczas omijania innego pojazdu winien zachować bezpieczny odstęp od niego. Uwzględnić przy tym należy gabaryty pojazdów, sytuację na drodze i wykonywane manewry.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu wina obwinionego jest ewidentna i została mu udowodniona. W dniu 14 października 2013r. o godz. 17:02 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując autobusem marki M. o nr rej. (...) podczas omijania kierującego samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i bezpiecznego odstępu doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem, powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przy czym, za udowodnione, Sąd uznał spowodowanie uszkodzeń lusterka samochodu m – ki F.. Czyn ten wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 86§1kw w zw z art. 23 ust 1 pkt 2 Prawa o ruchu drogowym i z mocy tego przepisu obwiniony został skazany i wymierzono mu karę jak w sentencji wyroku.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na uwadze okoliczności łagodzące i obciążające leżące po stronie obwinionego. Manewr jaki wykonywał obwiniony, mając na względzie wymiary pojazdu jakim się poruszał, stanowiły istotne obiektywne utrudnienie w jego bezpiecznym wykonaniu. Kontakt obu pojazdów obwiniony miał prawo nie zauważyć. Jednocześnie Sąd miał na względzie uprzednią karalność A. N. za wykroczenia drogowe (k. 19v).

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu. Tak ukształtowana wpłynie na obwinionego wychowawczo i zapobiegawczo i spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania obwiniony został obciążony zryczałtowanymi wydatkami postępowania i opłatą oraz ze względów słusnościowych – połową kosztów opinii biegłego.